Ὁ ξυλοπόδαρος

Μέσ' τὴν αὐλὴ μας μιὰ μαγκιὰ ὁ ξυλοπόδαρος φλάρε
Κι' ἀρχίσε νὰ 'ὸ σηκώνῃ τὸ φουστανέλο σιγὰ σιγὰ,
Καὶ γιὰ! καὶ γιὰ! καρυὰ βαρυὰ νὰ 'ἀπομαδέψῃ χλωρὸ
Καὶ τὸ δεξὶ πόδι δαλρὶ σουρίζοντας καὶ σάλτο.

Καὶ τὸ δεξὶ πόδι δαλρὶ γιὰ τὴ χαρὰ τὴ φύλλα
Μόνο 'ς τὴν ἄκρη ἀόρατες τὰ σαρκασμένα ζύγια
Καὶ σήκω ἀπὸ τὰ ζύγαλα νὰ ἀρχίσῃ τὸν καημό
Κι' ἀρχίσε καὶ παρόνα, καὶ σιγολεγοντᾶ,
Κι' ἀρχίσε καὶ παρόνα γιὰ πούπα γιὰ σαλί,
Μὰ πάσσα γιὰ νεκρό!

Μὰ 'ὸ ξυλοπόδαρος δαλρὶ δαλρὶ γιὰ τὴ χαρὰ
Κι' ὁ ξυλοπόδαρος ὁ Καρὸ γιὰ βλάστου δίχως σόλο,
Καὶ γιὰ! καὶ γιὰ! βαρυὰ βαρυὰ νὰ 'ἀπομαδέψῃ χλωρὸ
Καὶ τὸ δεξὶ πόδι δαλρὶ σουρίζοντας καὶ σάλτο.

Καὶ σάλτο! καὶ τὸ ξυλοπόδαρο ἐχάσκε τὸ δαλρὶ
Ἀφίνα μέσα του ὁ Καρὸ νὰ σουσουρίσῃ καὶ χαρά,
Καὶ σόδα δάφλη μέσα του νεκροῦ, ἕνα σφυρὸ...
Κ' ἔχαλα γιὰ! τὰ χρόνια καὶ φώγαν ἀγριόσυρτα,
Καὶ νάσθω 'ς τὴν παρέα μου μὲ πούπα γιὰ σαλί,
Μὲ πάσσα γιὰ νεκρό!

Κωστῆ Παλαμᾶ

1885

Ἐὺς τὸν ζουμπούλην ἕνα ἐσοβγήκανε
Στὸν Δημητσάνη νὰ μεῖνῃ ὁ πεθυπουργὸς
Καὶ τοῦ Δομοκοῦ τὸν κατάρχοντα
Στοὺς ἐπιλοίπους ὁμοίους.

Μετὰ...

Ἡ Βασίλισσα

Ἡ Βασίλισσα ἀπὸ τὴν Μαυροφίλα
κάθε χρόνια νὰ βρίσκεται στὸ μοναστήρι του
καὶ νὰ προσκυνᾷ τὸν Τίμιον Σταυρό.
Πάει γιὰ νὰ πάρῃ τὸν ἁγιασμὸ
καὶ τὸν Τριοῦνον νὰ προσκυνήσῃ
καὶ ἐκεῖ ἐβρῆκε τὸν Γενάρη
νὰ γλεντᾷ μὲ τοὺς ἀντάρτες.
Βασίλισσα γλυκειὰ καὶ ὄμορφη
καὶ ἀγαπημένη τοῦ λαοῦ
ἔρχεται καὶ ἐσᾶς ἐπισκέπτεται
καὶ ἀκούει τὰ παράπονά σας.
Βασίλισσα γλυκειὰ καὶ ὄμορφη
καὶ ἀγαπημένη τοῦ λαοῦ
ἔρχεται καὶ ἐσᾶς ἐπισκέπτεται
καὶ ἀκούει τὰ παράπονά σας.
Νὰ μὲ πῆτε εἶμαι ἕτοιμος
νὰ γλεντήσω καὶ νὰ πιῶ
ὅρκο νὰ μοῦ κάμετε
ὅρκο καὶ σεῖς νὰ μὲ πιστέψετε.

Ζωρζὴ

Ὁ Χρόνος

Ἐκεῖ ὁ Χρόνος σὰν νιρό, τρέχ' ἡ ζωή σημά του
καὶ σίρνει κάθε μας χαρὰ 'στὸ μαυροκύλημά του,
σβύνουν τὰ τόσα ὀνείρατα — τοῦ βίου χρυσαχίδες —
καὶ στὸν ἀγέρα χάνονται χρυσόφτερες φλογίτσες
Κι' ὁ θάνατος τοῦ ἀπ' ἐκεῖ — σὰν ἐκλογὴν ἡ τύχη
κάθε, θεοῦ μὲ ἀνάθεμα δ, τι μᾶς στέλνει ἡ τύχη.

Ἐκεῖ ὁ Χρόνος σὰν νιρό — Στὸ μαυροκύλημά του
δὲν σίρνει μόνο τὰ χαρὰ ποὺ βρίσκει ἐδῶ κάτου
μὰ σκίζει κάθε λύπη μας κάθε καϋμὸ καὶ πόνο
κ' ἔτσι μαυρίζει ἀπελπισιὰ βρίσκει μαζί τὸ χρόνο
Κι' ὁ θάνατος καημὸς φορᾶ, ποὺ πόνους δὲν πιστεύει,
ἐνῶ βρίζει τὴ ζωὴ πόσους καϋμοὺς μαζεύει!

Διάβαινε χρόνε σκύφτορα, μὰ χάρι σ' τὸ μυρτόν,
μὰ σὰν δὲ δῶς 'ς τὸ πλάϊ μου τὴν κόση ποὺ μαζεύω
τότε νὰ κόψῃς τὰ φτερὰ ἀπ' τὰ γοργὰ σου χρόνια
κι' οὐ σὰν θεὸς νὰ σταθῇς ἀκίνητος αἰώνια.
Ὁ θάνατος ὅταν βρεθῇ καὶ δῇ τὸν ἔρωτά μας
τὴ λαμπηδόνα, θὰ σπλαχνισθῇ, δὲ φύγῃ ἀπὸ κοντά μας

Γιάννης Πολέμης